

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

THESAURUS GRÆCÆ LINGUÆ AB HENRICO STEPHANO CONSTRUCTUS

Νόσος, Morbus. [Languor, Adversa valetudo, Ægritudo, Imbecillitas, Valetudo, add. Gl.] Galen. Meth. med. 2. 3 : Τὴν ἐναντίαν ὑγείᾳ διάθεσιν, ὑφ' ἧς ἐνέργειαν λέγομεν βλάπτεσθαι, νόσημα (s. νόσον, ut in libro De sympt. diff.) μόνον προσαγορεύομεν, εἴτε πολυχρόνιος εἴτ' ὀλιγοχρόνιος, εἴτ' ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνηται. [Primus forma νόσος (nam Epici semper νοῦσος, quam formam v. infra) utitur Pind. Ol. 8, 85 : Ὀξείας νόσους · Pyth. 3, 46 : Πολυπήμονας ἰᾶσθαι νόσους · 66 : Ἰατῆρα θερμᾶν νόσων · 5, 63 : Βαρειᾶν νόσων ἀκέσματα.] Dem. [p. 1399, 19] : Νόσων ἀπαθειῶν σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχὰς. Xen. Cyrop. 8, [3, 41] : Νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν. [Et vicissim. Æsch. Prom. 473 et al. : Ἐς νόσον πεσῶν. Et Soph. Aj. 452 : Ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον.] Simili loquendi genere, sed metaphorico, dixit Theodor. H. E. 5 : Τὴν Μαρκίανος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθῶν, Marcionis pestem incubuisse et grassari : de hæresi loquens. Thuc. 7, [77] : Ὅρατε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. Herodian. 3, [14, 4] : Ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. Synes. Ep. 37 : Νόσω χαλεπῇ προσεπάλαισεν, Gravi morbo conflictatus est. [Herodot. 1, 22 : Ἐκ τῆς νοῦσου ἀνέστη · 25 : Ἐκφυγῶν τὴν νοῦσον.] Aristoph. Nub. [243] : Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἰππικῇ, δεινὴ φαγεῖν. Plut. De S. N. V. [p. 548, F] : Ἀψαμένη νόσος καὶ κατανεμηθεῖσα τοῦ σώματος · eod. l. : Νόσου ἄλλος ἄλλον οὐ παύει θεραπευόμενος. Xen. Hellen. 1. 5 : Νόσων θεραπείαις. Idem, Νόσου διαλυθείσης, Soluto morbo. Xenoph. [Cyrop. 5, 1, 11], νόσου ἀπαλλαγῆναι. Isocr. [p. 389, C] : Ἡσθένησε ταύτην τὴν νόσον, ἐξ ἧς ἀπέθανε. Herodian. [4, 8, 11] : Νόσω διαφθαρεῖς, Morbo absumptus. Ita enim malo quam cum Polit., Morbo interceptus. [Soph. Tr. 235 : Κού νόσω βαρύν · 445 : Τῆδε τῆ νόσω ληφθέντι · Ant. 732 : Οὐχ ἦδε γὰρ τοιαῦδ' ἐπέληπται νόσω · Aj. 271 : Ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσω · 274 : Ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου · Phil. 7 : Νόσω καταταστάζοντα διαβόρω πόδα · CEd. T. 962 : Νόσοις ἔφθιτο · Ant. 819 : Οὐτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις. Eur. Heracl. 990 : Ἡρα με

κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τήν νόσον. Γενέσθαι ἐξάντη νόσου in versu anonymi in Ἐξάντης citato : sic enim scribendum pro ἐξάντην. De animi morbo s. amentia, ut supra verbum νοσέω, Soph. Aj. 59 : Φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις. Θήλεια νόσος v. in Θήλυς.] Et ἰεραὶ νόσοι, ap. Plut., Sacri morbi. Peculiariter autem ἰερα νόσος dicitur Epilepsia, de qua in Ἰερά. [Herodot. 3, 33 : Νοῦσον μεγάλην λέγεται ἔχειν, τήν ἰρήν ὀνομάζουσί τινες. Et ib. : Τοῦ σώματος νοῦσον μεγάλην νοσέοντος. Et μεγάλη quidam etiam ap. Hippocr. Epid. 6, 6, aph. 9 : Οἱ ὑπὸ τεταρταίου ἀλισκόμενοι ὑπὸ τῆς μεγάλης νόσου οὐχ ἀλίσκονται. Sic enim ibi legit Galen. et scribit : Τὴν ἐπιληψίαν οἱ παλαιοὶ καὶ μεγάλην νόσον ἐκάλουν. Sic p. 1046, B : Ἡ μανίη τοῦ μεγάλου νοσήματος ἐν ἔθει γενομένου λύσις, quod repetitur p. 55, 36. Et ib. B : Τοῦ ν. τοῦ μεγάλου ἐν τάσει γινομένου. Ex Foes Econ. Hesychius : Νόσος μεγάλη, ἐπιληψία. Non tamen semper hæc obtinet signif. Nam Callim. Cer. 68 : Μεγάλα δ' ἐστρεύγετο νούσω, de Erysichthone famelico. L. D. Νόσος μεγάλη ap. Psellum ms. De morborum nominibus, ἐπιδημία, Morbus santicus. DUCANG. || De steriliate Xen. Reip. Ath. 2, 6 : Νόσους τῶν καρπῶν, αἱ ἐκ Διός εἰσιν.] || Metaph. accipitur pro Vitium. Eurip. Or. [10] : Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. [Et alibi sæpissime ap. ipsum ceterosque Tragicos, ut Æsch. Prom. 1068 : Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον κοῦκ ἔστι νόσος τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μᾶλλον. Soph. CEd. C. 544 : Δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσω νόσον.] Lucian. Lexiph. [c. 18] : Ξένη περὶ τὴν φωνὴν νόσω ξυνόντα. Eur. [in Antiope] ap. Suid. [s. Antiatt. Bekk. p. 109, 17], νόσον ἔχειν pro φαῦλον ἦθος ἔχειν. [Med. 471 : Ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων ἀναΐδεια.] Et Herodian. 4, [12, 4] : Εἰς ἀνανδρίαν καὶ θήλειαν νόσον διέβαλλον, de animo effeminato. Quum de malo graviore dicitur, reddi potest Pestis : ut Paulo ante in Theodoretī, ubi hæresin vocat νόσον. Plato in Sophista [p. 228, A] νόσον et στάσιν idem esse dicit, ut et in Νοσέω supra dictum. [De forma Ion. Νοῦσος, quam ab reliquis formis Ionicis separare nolimus, v. infra suo loco.]